

A These Broken Stars – Lehullott csillagok folytatása

THIS SHATTERED WORLD

meggyötört világ

fine ●
selection

AMIE KAUFMAN
ÉS MEAGAN SPOONER

THIS
SHATTERED
WORLD

meggyötört világ

AMIE KAUFMAN
ÉS MEAGAN SPOONER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

A lány csatatéren áll – azon az utcán, ahol felnőtt. Az emberek nem tudják, hogy háború közeleg, ám valahányszor szólásra nyitja a száját, a November nevű város beléfojtja a szót. Csikorogva süvít el egy autó, sziréna visít, gyerekek nevetnek, egy holotábla a magasban végtelenített reklámot vetít. A lány felsikít, de ezt csak a lábánál lévő galambok veszik észre. Meglepetten repülnek fel, majd eltűnnek fönt, az egymást keresztező szárítókötelek és lámpák fényes, összefércelt labirintusában.

Senki sem hallja a lányt.

1. FEJEZET

JUBILEE

EGY SRÁC BÁMUL A BÁR TÚLSÓ VÉGÉBŐL. Csak azért látom, mert szokásom az olcsó műanyag pultra könyökölve előrehajolni, és elnézni a fejek fölött. Így az egész helyet szemmel tarthatom a csapos fölötti tükörből. A srác ugyanezt a trükköt veti be.

Új fiú. Egyrészt mert nem ismerem, másrészt mert úgy néz ki. Határozottan újonc... valamit bizonyítani akar... ahogy először az összes. Egyfolytában körbetekintet, óvatosan, nehogy feltűnjön valamelyik srácnak. Nem nagyon ismer még senkit. Egyenruhában van, póló, zubbony, gyakorlónadrág, egyik sem passzol rá, túlságosan feszülnek rajta. Talán olyannyira újonc, hogy még nem rendelkez a méretében. Vagy nem az övé az egyenruha.

Viszont még az újoncok is tudják az első hét végére, hogy Chase századosra nem szabad rámozdulni, még a Molly Malone'sban sem. Nem érdekelnék. Tizennyolc éves korában talán még fiatal az ember lánya, hogy kivonja magát a piacról, de legjobb már az első naptól világos üzenetet küldeni mindenkinek.

Ez a srác viszont... ez a srác arra késztet, hogy egy időre felfüggeszsem ezt. Elfelejteti velem az egészszet. Sötét, leomló haj, sűrű szemöldök, veszélyesen kedves szempár. Érzéki száj, aminek szegletében alig rejtett, aprócska, gúnyos mosoly bujkál. Költői száj. Művészi, kifejező.

Furcsamód ismerős a srác. Az ujjaim körül kondenzációs cseppek gyöngyöznek, miközben az italomat fogom. *Á, nem*, emlékeznék rá, ha láttam volna korábban.

– Minden oké? – lép közénk a csapos, és a bárpultra támaszkodva felém billenti a fejét.

Koszorú kis bár ez egy koszos, hevenyészve összetákolt utcán, amit vágyakozva Molly Malone'nak neveztek el. Ez valami kísértethistória az itteni, magát ír származásúnak valló, terraformációs csürhénél. „Molly” egy százötven kilós, kopasz kínai férfi, a nyakán krizantém tetoválással. Azóta a kedvence vagyok, hogy földet értem, nem utolsósorban azért, mert anyámnak köszönhetően többet tudok egy-két kínai szónál.

Felvont szemöldökkel nézek rá.

– Le akarsz itatni?

– Élek, álmodozom és reménykedem, bébi.

– Majd máskor, Molly. – Elhallgatok, és ismét a tükör felé fordulok. Ezúttal a srác észreveszi, hogy nézem, összeakad a tekintetünk. Nem mutatkozik bocsánatkérőnek. Erőt veszek magamon, hogy ne kapjam el a tekintetemet, majd közelebb hajolok a csaposhoz. – Hé, Mol, ki az az új fiú a túlvégen?

Mollynak több esze van annál, mint hogy a válla fölött odapilantson, inkább nekilát kiöblíteni egy poharat.

– Az a jóképű?

– Aha.

– Állítólag nemrég helyezték ide, ismerkedik a hellyel. Sokat kérdez.

Furcsa. A friss húsok általában csordában érkeznek, egy egész szakasz tágra nyílt szemű, ideges fiú és lány, akik oda csoszognak, ahová mondják. A fejemben egy halk hangocska megjegyzi, hogy igazságtalan vagyok, én is voltam friss hús, alig két éve. De nem tehetek róla, ők akkor is annyira siralmasan felkészületlenek az avoni életre.

De ez a srác itt más... és egyedül van. Éberem megbizsereg a nyakam alja, és kiélesedik a látásom. Itt, az Avonon a *más* általában *veszélyest* jelent.

– Kösz, Molly!

Felé fröcskölöm az ujjaimról a kondenzációs cseppeket. Vigyorgva elhajol, majd visszafordul a jóval követelőzőbb vendégei felé.

A srác még mindig engem bámul. Gúnyos mosolya most már nem is annyira rejtett. Tudom, hogy visszabámulok, de nem igazán érdekel. Ha valóban katona, akkor mondhatom, hogy hivatalos minőségemben mértem fel, figyelmeztető jeleket keresve. Csak azért, mert nem vagyok szolgálatban, még nem feledkezhetek meg a kötelességemről. Nem nagyon figyelmeztet bennünket semmi, hogy mikor ragad el valakit a Düh.

Nem sokkal lehet idősebb nálam, így még ha a tizenhatodik születésnapján vonult is be, akkor is maximum két év szolgálat állhat mögötte. Ez elég ahhoz, hogy pimasz legyen, ahhoz viszont nem, hogy rájöjjön, el kéne tüntetnie az arcáról azt a vigyort. Néhány hét az Avonon majd megteszi helyette. Mintha vésővel faragták volna az arcát, az álla olyan tökéletes, hogy legszívesebben behúznék neki egyet. Az állkapcsán előtörő borosta csak kiemeli az arcvonásait. Az ilyen srácokról végül mindig kiderül, hogy seggfejek, de messziről nézve akkor is gyönyörű. Mintha egy művész rakta volna össze.

Az ilyen pasiktól kedvem támad hinni Istenben.

A misszionáriusoknak még azelőtt be kellene rántaniuk ezeket a srácokat, hogy a hadsereg rájuk tenné a kezét. Végül is ahhoz nem kell jóképűnek lenni, hogy lelődd az embereket, abban viszont valószínűleg segít, ha hirdetni akarsz az igét.

A fenti tükörbe nézve megrántom az államot, idehívom. Veszi az üzenetet, de csak kis idő elteltével válaszol. Egy átlagos bárban, egy átlagos bolygón ez azt jelentené, hogy nem érdeklém, vagy kéreti magát. De mivel én nem azért vagyok itt, amiért az emberek általában a bárokba járnak, meglep, hogy habozik. Vagy nem tudja, hogy ki vagyok, vagy nem érdekli. Az előbbi lehetetlen... ezen a szikladarabon mindenki tudja, ki az a Lee Chase százados. Viszont ha az utóbbi, akkor nem átlagos újonc.

Beépített ember lenne a Központi Parancsnokságról, aki próbál elvegyülni, ezért úgy öltözik, ahogy mi? Vagy a Terra Dynamics egyik terepen dolgozó ügynöke, aki ellenőrzi, hogy a hadsereg teszi-e a dolgát, megakadályozza-e, hogy kitörjön a totális lázadás? Volt már rá példa, hogy egy vállalat kémeket küldött, hogy megbizonyosodjon: a kormány is betartja a terraformációról szóló megállapodás rá vonatkozó részét. Ettől még nehezebb a munkánk. A vállalatok folyamatosan azért lobbiznak, hogy zsoldosokat alkalmazhassanak, de a Galaktikus Tanácsnak nem igazán vannak igénye a magánhadseregekre, így nincs más választásuk, mint hogy továbbra is a kormány erőit kérlelik. Lehet, hogy a Galaktikus Tanácstól jött, hogy kémkedjen az Avonon a néhány hónap múlva esedékes bolygóértékelés előtt.

Bárki legyen is, tuti, hogy nekem nem sok jót jelent. *Miért nem hagynak békén ezek az emberek, hogy végezhessem a munkámat?*

A sötét hajú srác fogja a sörét, és odajön hozzám, a bárpult túlsó végébe. Jól játssza a félénket, úgy tesz, mintha meglepné, hogy rá esett a választásom, de nekem ennél több eszem van.

– Hahó! – üdvözl. – Ne pánikolj be, de mintha kék lenne az italod.

Ez Molly egyik kreálmánya, néha ingyen kapom tőle, afféle ürügy ez neki, hogy italokat keverhessen ahelyett, hogy sört csapolna.

Villámgyorsan döntök. Ha ez a srác a félénket játssza, akkor én is azt teszem. Nem mondhatom, hogy nem szemrevaló, és birizgál a kíváncsiság, tudni akarom, hogy mi lesz, ha belemegyek a játékba. Nyilván nem érdeklődik irántam. Legalábbis úgy nem, ahogy tetteti.

Kihalászom a rikító rózsaszín műanyag kardot a martinis pohárból, és egyenként leszopogatom róla a cseresznyéket. A srác le nem veszi a szemét a számról, amitől egy pillanatra elégedettség tölt el. Mollynak itt ritkán nyílik alkalma italt keverni... nekem pedig flörtölni.

Hagyom, hogy a szám mosolyra húzódjon, és egy nagyon kicsit előrehajolok.

– Kéknek szeretem.

Válaszra nyílik a szája, de aztán inkább hosszán köszörüli a torkát.

– Megcsípett a mocsárbogár? – Úgy teszek, mintha aggódnék. – Molly segít. Az érzelmi bajoktól kezdve a vakbélgyulladásig mindent meggyógyítanak az italai.

– Valóban?

Ismét megtalálta a hangját és a mosolyát. Valami felcsillan a félénk, újfíú-jelmez mögött. Az öröm. Jól érzi magát.

Ahogy te is! – szólal meg a fejemben a vékony hangocska. Figyelmem kívül hagyom.

– Egy pillanat alatt kideríthetjük, hogy az én nyelvem is beké-
kül-e tőle.

– Ez felhívás személyes vizsgálatra?

Látom a háttérben a szakaszom néhány tagját az asztalnál: ben-
nünket néznek, minden bizonnyal arra várnak, hogy letépem-e va-
lami létfontosságú szervét a srácnak.

– Csak okosan csináld!

Felnevet, és oldalra dől, neki a bárpultnak. Ez a megadás jele, kis
időre felhagyunk a játékkal. Egyelőre nem felszedni akar, inkább
csak tapogatózik.

Leteszem az italomat a különféle anyagokból készült bárpultra,
egy belékarcolt monogram mellé. Már akkor itt volt, amikor ide-
jöttem, a tulajdonos pedig régen eltűnt.

– Ez az a rész, Rómeó, ahol általában be szoktatok mutatkozni.

– Hogy odalegyen a titokzatosságom? – Felszalad a sűrű szemöl-
döke. – Elég valószínű, hogy Rómeó sem vette le a maszkját, ami-
kor találkozott Jubileevel.

– Júliával – javítom ki, és próbálok nem összerándulni, amiért a
teljes nevemet használta.

Új még, nem tudhatja, mennyire gyűlölöm.

Viszont adott egy hasznos tippet. Ha ismeri Shakespeare-t, ak-
kor valahol a külvilágban tanulhatott. A mocsárlakóknak egy hasz-
nálati utasítás elolvasása is kihívás, nemhogy a régi nagy klassziku-
sok.

– Nahát, egy tudós? – feleli ragyogó szemmel. – Furcsa hely ez
egy magadfajta lánynak. Kit bősztítettél fel, hogy az Avonon ragad-
tál?

Nekidőlök a bárpultnak, és a könyökömre támaszkodom. Egyik kezemmel a műanyag kardot babrálom, oda-vissza lengetem az ujjaim között.

– Bajkeverő vagyok.

– Az olyan lányok a kedvenceim.

Rómeó mosolyogva néz a szemembe, majd elkapja a tekintetét. Érzem, hogy feszült. Alig látszik, de engem arra képeztek ki, hogy észrevegyem a láthatatlan áramlatokat, az emberi energia apadását és áramlását. Itt egy izomrángás, ott egy feszült vonás. Néha csak ennyi a jele annak, hogy valaki megpróbálja felrobbantani magát, hogy téged is magával vigyen.

Az adrenalintól egyre élesebbek az érzékeim. Előredőlök. Kiömlött sör és szivarfüst keveredik itt bent a légrfrissítővel, de ezek sem tudják elnyomni a kintről betörő mocsárszagot. Nem törődöm a háttérben röhögő szakaszommal, még jobban megnézem Rómeót. A gyenge fényben nem tudom megállapítani, hogy tág-e a pupillája. Ha új a bolygón, akkor még nem volt annyi ideje, hogy megadja magát a Dühnek... hacsak nem az Avon egy másik részéről helyezték át ide.

Miközben tüzetesen megnézem, egyik lábáról a másikra áll, majd kiegyenesedik.

– Ide figyelj! – élénkül fel a hangja –, egyezzünk ki abban, hogy én állom az italodat, és akkor ma estére békén hagylak.

Olvas a gondolataimban. Tudja, hogy gyanakvó vagyok.

– Álljunk csak meg! – Előrenyúlók, és a karjára teszem a kezem. Gyengéden, de határozottan fogom meg. El kell rántania a karját, ha azelőtt akarna elmenni, hogy elengedném. – Te nem vagy katoná – mondom végül. – És helybeli sem. Hagyjuk a kitalálósdit! Ugye nem akarsz itt hagyni anélkül, hogy kielégítenél?

– Kielégítenélek? – A mosolya egy millimétert sem rezzen. *Jó a srác!* Biztos a TerraDyn valamelyik versenytársának a kémje. A Nova Teché, a SpaceCorpé vagy valamelyik szomszédjuké, amelyik ki-mért magának egy darabka űrt az Avonon. – Ez igen barátságatlan volt, Chase százados.

Felhagyok a színleléssel.

– Én nem mondtam, hogy ki vagyok.

– Mintha be kellene mutatni Kóarc Chase-t.

Egyetlen szakaszt sem kaptam még rajta, hogy így nevezze – leg-alábbis szemtől szemben –, de az itteni első néhány napomat követően futótűzként terjedt el ez a becenév. Nem felelek, hanem az arcvonásait vizsgálom. Ismerősnek tűnik. Ha bűnöző, akkor talán az adatbázisban láttam a képét.

Óvatosan megkísérli kiszabadítani a karját, próbára tesz, hogy mennyire erősen tartom.

– Figyelj, én csak egy lányt próbálok meghívni egy italra. Miért nem hagyod, hogy ezt tegyem? Utána mindenki mehet a maga út-jára, és álmodozhat arról, hogy mi történhetett volna.

Megfeszül az állkapcsom.

– Ide hallgass, Rómeó! – Megszorítom, érzem a feszes izmát a kezem alatt. Nem egy nyápic, viszont engem jobban képeztek ki. – Mit szólnál, ha inkább bemennénk a főparancsnokságra, hogy ott csevegjünk?

Az alkarja izma megrándul a tenyerem alatt. A kezére pillantok. Nincs benne semmi, de hirtelen áthelyezi a súlyát, és valami, amit a másik kezében fog, a bordáim közé nyomódik. Egy pisztolyt rejtett az ingébe. *Az istenit!* Egy öreg, patinás, ballisztikus fegyver, nem olyan csillogó Gleidel, amihez én szoktam. Nem csoda, hogy a bárban lévő meleg ellenére kabátot visel. A hosszú ruhaujj elrejt

a géntetoválást, a spirális alakzatot, amit születéskor itt mindenki-
re rátetoválnak.

– Ne haragudj! – Közel hajol, hogy elrejtse a közöttünk lévő
fegyvert. – Én tényleg csak ki akartam fizetni az italodat, és eltűn-
ni innen.

Látom, ahogy mögötte összedugott fejjel röhögnek az embereim,
és időnként felénk pillantanak. Bár közülük minden második már
jócskán elmúlt húsz, mégis úgy viselkednek, mintha pletykás tini-
lányok lennének. Morival, az egyik idősebb katonával egy pillanat-
ra összenézünk, de még azelőtt elkapja a tekintetét, hogy bármit is
üzenhetnék a szememmel. Alexi is ott van a bezselézt, égnek álló,
rózsaszín hajával, de túlságosan is leköti a fal. Ők nyilván úgy lát-
ják, hagyom, hogy rám boruljon ez a srác. Kőarc Chase-nek vég-
re kijut egy kis szórakozás. Olyan gyakran cserélődnek a csapatok
az Avonon, hogy a mostaniak csak az utóbbi néhány hónap tüzszü-
netét ismerik, az érzékeik még nem váltak kifinomulttá a harcban.
Nem eléggé gyanakvóak.

– Te most szívatsz engem? – A fegyverem a csípőmön lóg, de
olyan közel vagyunk egymáshoz, hogy könnyen lelőhet, mielőtt
érte nyúlhatnék. – Ugye nem gondolod komolyan, hogy ez men-
ni fog?

– Nem sok lehetőséget adtál, mi? – Lepillant a csípőmön ló-
gó fegyvertokra. – Százados, mintha egy kissé túl lennél öltözve.
Hagyd csak azt a pisztolyt a bárskéken! *Lassan.*

Molly felé forgatom a szememet, de ő hátradőlve törölgeti a po-
harakat, és a bár túlsó végében lévő holovideót bámulja. Megpró-
bálom elkapni valakinek a tekintetét – *bárkiét* –, de mindenki gon-
dosan kerüli az enyémet, alig várják, hogy elmesélhessék, miként
szedte fel valaki Chase századost a Molly'sban. Az elrablóm eltakar,

amikor a Gleidelemért nyúlok, és oda teszem, ahová mondta. Átfogja a derekamat, és az ajtó felé fordít.

– Mehetünk?

– Te tiszta hülye vagy!

Ökölbe szorítom a kezemet, a rózsaszín koktéلكeverő a tenyerembe vájódik. Aztán egy kicsit elfordulok, hogy kipróbáljam, milyen a szorítása, és hová helyezi a súlypontját.

És lám, túlságosan előredől.

Megfeszítem az izmaimat, és megrándulok, majd hátradőlve megsavaram a karomat. Piszkosul fáj, de...

Felmordul, és a pisztoly csöve még erősebben nyomódik a bordáim közé, de nem enged el. Jó a srác! *Az istenit, az istenit, AZ ISTENIT NEKI!*

– Nem te vagy az első, aki ezt mondja – feleli, kissé szaporábban véve a levegőt.

– Rendben. Aú, megyek, oké?

Hagyom, hadd kormányozzon az ajtó felé. Leleplezhetném, de ha olyan hülye, hogy pisztolyt hoz egy katonai bázisra, akkor elég hülye lehet ahhoz is, hogy elsüsse. És ha ebből tűzpárbaj lenne, megsebesülhetnének az embereim.

Ráadásul valaki úgyis megállít bennünket. Alexi biztos, ő túl jól ismer ahhoz, hogy csak úgy hagyja ezt az egészet. Valaki meg fogja látni a pisztolyt, valakinek eszébe fog jutni, hogy Chase százados nem szokott furcsa sráccokkal elmenni a bárból. Senkivel sem szokott elmenni a bárból. Valaki csak rájön, hogy valami nem stimmel.

De senki sem jön rá. Ahogy becsapódik mögöttünk az ajtó, halk füttyögést és hurrogást hallok a bárból, az egész szakaszom elkezd gúnyolódni és pletykálni, mintha öreg tyúkók lennének. *Rohadékok,*

gondolom dühösen. *Annyi kört futtatok veletek reggel, hogy azt kívánjátok majd, bárcsak BENNETEKET hurcolt volna el egy lázadó.*

Mert ez az ember itt az. Nem tudom, honnan ismeri Shakespeare-t, vagy hogy hol képezték ki, de biztos, hogy ő is mocsári patkány. Fiannának¹ – harcosoknak – nevezik magukat, pedig csak vérszomjas gazemberek. Ki másnak lenne mersze behatolni a bázisra mindössze egy pisztollyal, ami ránézésre őskori? Így viszont legalább nem áll fenn annak a veszélye, hogy eszetlen, erőszakos vadállattá változik: az Avon halálos Dűhe csak a külvilág szülötteit fenyegeti. Így csupán az átlagos, mindennapos erőszakosság miatt kell aggódnom, ami ezeknél a mocsárlakóknál simán előjön.

Leráncigál a főútvonalról a bár és a tárolóhelyiség közötti árnyékos részre. Belém villan, hogy én aztán senkivel sem fogok köröket futtatni reggel. Katonatiszt vagyok, akit foglyul ejtett egy lázadó. Valószínűleg soha többé nem látom a katonáimat, mert reggelre halott leszek.

Vicsorogva hátra- és lerántom a karomat, majd mélyen a srác combjába nyomom a rózsaszín, műanyag koktéلكard pengéjét. Mielőtt bármit is tehetne, jól megcsavarom, és letöröm a markolatot. A rikító rózsaszín műanyag darab beletörik az izomba.

Legalább nem harc nélkül megyek el.

---

¹ Fianna: zsoldos szabadsapat az ír mitológiában. Tagjai a *fiannok*, föld nélküli fiatal férfiak és nők, gyakran arisztokraták, akik még nem jutottak hozzá az örökségükhöz. Műveltek voltak, ragaszkodtak az ír hagyományaikhoz, kultúrához. Híres harcosaik hatalmas hőstetteket vittek véghez Írország és a Fianna dicsőségéért.

A fiúk a templomi zsinórokról lopott petárdákkal játszanak a sikátorban. Egy lány figyel egy fallyukon át, arcát a málladozó téglához nyomva. Tegnap a luteránus pap volt a soros a templomban, de holnap esküvő lesz, és most a lány anyjának a dolga átalakítani az utca végében álló, dobozszerű építményt, hogy megfeleljen a hagyományos, földi szertartások fakuló emlékeinek.

A fiúk meggyújtják a petárdákat. Nézik, ki tudja a legtovább tartani a piros rudacskákat, mielőtt eldobnák őket, hogy puskalövésként csattanjanak a levegőben. A lány átpréseli magát a fallyukon, és rohan, hogy a legnagyobb fiútól elcsenjen egy meggyújtott petárdát. Bizsereg a bőre a sístergő, forró kanóctól, de nem engedi el.

2. FEJEZET

FLYNN

ÉGETŐ FÁJDALOM SUGÁRZIK VÉGIG A LÁBAMON, és egy pillanatra enyhül a szorításom. A lány egy szempillantás múlva akcióba lép.

A másodperc törtrésze áll rendelkezésemre, hogy tegyek valamit, és ha elhibázom, megöl. Hátraugrok, amikor felém vetődik. Pisztolylövés hangja töri meg az éjszaka csendjét. *Az én* pisztolyomé. A lány fájdalmas nyögéssel terül el a sárban, de nincs időm végiggondolni, mekkora kárt tehettem benne. A bázison mindenki hallotta a lövést, és hiába visszhangzik az épületek között, hamar megtalálnak.

Utánakapok, de már mozdul is. Vagy nem sérült meg nagyon, vagy az adrenalin tartja egyben. Felém rúg, és eltalálja a karomat, ami könyöktől lefelé elzsibbad. A pisztoly odébb csúszik a nedves talajon.

Mind a ketten utánavetődünk. A könyökét a gyomorszájam felé rántja, és épphogy csak elhibázza. Zihálok, de nem vagyok félholt, miközben levegőért kapkodok, és próbálok megmozdulni. Előttem mászik. Négykézláb mászva a sárban elkopom a bokáját, és

visszarántom, mielőtt megragadhatná a pisztolyt vagy erősítésért kiálthatna.

Jól kiképezték, de míg én a családomért, az otthonomért és a szabadságomért küzdök, ő csak a rohadt fizetéséért.

Egy hosszú pillanatig csak a zihálásunk hallatszik, miközben küzdünk, hogy a másik elé kerüljünk. Aztán a kezem megtalálja nagyapám pisztolyának ismerős markolatát. Hátrarántom a könyökömet az arcába, de könnyedén kitér előle, én viszont így át tudok fordulni, és végül a szeme közé célzok a pisztollyal. Megmerevedik.

Látom a szeme sötét, dühödt csillogását, amikor összetalálkozik a tekintetünk. Meg sem tudok szólalni: kifulladtam, és szinte sokkot kaptam a küzdelemtől. A tenyerét felém fordítva lassan felemeli a kezét. Megadja magát.

Nem akarok mást, mint lerogyni a sárba, de hallom a betolakodót kereső katonák kiáltásait, akik a lövés eredete után kutatnak. Nincs időm. A bőrcsónakomhoz kell vinnem. Ha itt hagyom, túl hamar megtalálják, és nem lesz időm eltűnni a mocsárban.

Meglódítom a pisztolyt, némán megparancsolva a nőnek, hogy álljon fel. Én is feltápáskodom, és megragadom a karját. Megfordítom, majd hátracsavarom a karját. A pisztoly csövét a gerince alsó részéhez nyomom, hogy érezze.

Az ujjaim vértől ragadnak. A sötétben nem látom, mennyire véresek. Tudom, hogy eltaláltam, láttam, ahogy elesik, de már talpra állt, szóval a seb nem lassítja le annyira. Valószínűleg csak horzsolta az oldalát a golyóm.

Próbálok nyugodtabban lélegezni, és a katonákat hallgatom. Most már pokoli nehéz lesz kijutni a bázisról. Bár álcáztam volna magam korábban a lábunk alatti sárral! Ennek a lánynak barna a bőre, és nem könnyű észrevenni a gyenge fényben, az enyém

viszont sápadt, mivel olyan bolygón élek, ami fölél állandóan felhő borul. Gyakorlatilag világítok a sötétben.

– Na? – Liheg. – Mi lesz? Legalább annyi tisztesség lehetne benned, hogy a fejem helyett a szívemre célzol. Jobban mutatok majd a temetésem.

– Te százados, nálad valami nagyon nem stimmel – mondom neki, továbbra is magamhoz szorítva. A lófarkból kiszabadult fekete haja az arcomat csiklandozza, és a szemembe lóg. – Nem szokás viccelődni az ilyesmivel.

– Nem is annak szántam – mordul fel, és ugyan teljesen mozdulatlan, érzem, hogy fortyog a dühtől.

Nem engedhetem el. Ő sosem engedne el engem. Durván visszalök, és végigsugárzik a lábamon a fájdalom.

Máshogy fogom a pisztolyt, hagyom, hadd nyomódjon belé kicsivel erősebben.

Azt könnyű volt elérni, hogy az újoncnak megeredjen a nyelve, csak hát a biztonsági tanúsítványuk túl alacsony szintű ahhoz, hogy érdemi információval szolgálhassanak. Chase százados közelebe férkőzni információért viszont egészen más ügy. Mégis, mit gondoltam? Sean nevetne, ha most látna: a Fianna legnagyobb pacifistája pisztollyal tartja sakkban az Avon leghírhedtebb katonáját.

– Azt ugye tudod, hogy most már fel fogom ismerni a csinos kis pofidat, bárhol lássam is? – A dühén kívül némi öntelt elégedettség hallatszik a hangján. Mintha csak a győzelem számítana, még ha ez azt is jelenti, hogy meghal. – Meg kell szabadulnod a problémától.

– *Póg mo thóin, trodaire*² – motyogom, szorosabban markolva a fegyvert.

---

² Trodaire: írül harcost jelent, de itt sokszor pejoratív értelemben a hivatásos katonákra használják.

Nyald ki a seggem, katona!

Chase százados egy sor, sértésnek tűnő megjegyzéssel válaszol... bár nem értem a nyelvet. Nem tűnik úgy, mintha ír vér is folyana az ereiben, így valószínűleg fogalma sincs, hogy mit mondtam az imént. De ugyanolyan könnyen kiszúrta a hangsúlyból, mint ahogy én is most, hogy ő szitkokat szór rám válaszul... talán kínaiul? Ránézésre talán lehetett kínai az ősei között, de a külvilágiaknál ezt nehéz megállapítani. Dühödten teker egyet a karján, majd levegőért kapkod, mert a mozdulattól a sebe is csavarodik. Szerencsére horzsolta a lövésem, mert másképp nem tudnám tartani. Erősebb, mint amilyennek kinéz.

Zakatol az agyam. Nincs vége, de még mindig előnyömbre fordíthatom a helyzetet, ha gyorsan gondolkodom. Az újoncok a bárban talán nem tudnak a rejtett létesítményről keleten, de most már van egy századosom, aki régebb óta van az Avonon, mint bármelyik katona. Ki lenne jobb információforrás, mint a hadsereg aranygyermeke?

Túlságosan rémisztő az a létesítmény ahhoz, hogy ne vegyek róla tudomást. Néhány órával ezelőttig észre sem vettem. Nem tudom, hogyan rejtették el az építkezést. A semmiből bukkant elő, kerítésekkel és reflektorokkal körbevéve. Kívülről nem lehet megmondani, hogy mi van ott: fegyvereket őriznek, vagy újfajta kutatódrón-technológián dolgoznak, esetleg a Fianna megsemmisítésének olyan módozatain, amikre nem is gondolnánk. Minden másodperc veszélyes, amíg meg nem tudjuk, hogy miért van ott a létesítmény.

Lökök egyet a lányon, és árnyékban maradva elindulok a bázis határa felé, távol tartva magamat a figyelőkameráktól.

– Láttad már valaha a kinti mocsarak szépségét?

– Gondolom, ott aztán végképp nem fogják megtalálni a holttestemet. Ügyes!

– A szakaszod pszichológus tisztje tud arról, hogy a halálod megszállottja vagy?

– Csak próbálok segíteni – motyogja összeszorított foggal.

Már nem vagyunk messze attól a helytől, ahol beosontam a kerítésen át. Egy high-tech világban lézerek jelölnék a terület határát, és hatféle hangon szólálnának meg a riasztók, de itt, a civilizáció határán túl csak szögesdrót van, és gyalogos járőrök. A Központi Parancsnokság a lehető legkevesebbet költi rájuk, és ez látszik is. Ráadásul ellustultak az utóbbi néhány hónap tűzszünetétől. Nem úgy járőröznek, ahogy kellene.

A bázis túloldaláról hallani a kutatóosztagokat, de itt, a város felőli oldalon csendes minden. Arra számítanak, hogy a mocsárból érkeznek a lázadók. Mintha nem lenne annyi eszünk, hogy körbesétáljunk, és a városból bukkanjunk fel.

Tudom, a századosnak is a kutatóosztagokon jár az esze. Levegőt vesz, hogy kiabáljon, de figyelmeztetően a bőréhez nyomom a pisztoly csövét. Egy hosszú, feszült pillanatig mind a ketten mozdulatlanok vagyunk. Gondolkodik, próbára tegyen-e. Remélem, hogy nem. Dühös megadásként kifújja a levegőt.

Addig rugdosom a drótkerítést, amíg nem enged ott, ahol összekertem a szétvágott végeket, aztán elhagyjuk az ő területét, és nemsokára a mocsárban járunk. Sötétbe veszik előttünk az ingovány, iszapos lapályokat csupasz sziklával vegyít az ezernyi csermely és patak. A víz sáros, mint a föld, és félig benötte a nád meg a rothadó alga, így a helyiek kivételével senki sem tudja, hol van szilárd talaj, amíg le nem teszi a lábát. A csomókban lebegő növényzet

miatt a vízi utak folyamatosan változnak... mélyülnek, sekélyesednek, folyamatosan változva, miközben lomhán hömpölyög az alga és a sár.

A mocsár nagy része most sötéten feketéllik, az állandóan felettünk tanyázó felhők egyetlen halvány sugarat sem engednek át a csillagok fényéből. Azt tanították nekünk, hogy ott fent valahol vannak holdak is, azok terelgetik a folyókat, hogy erre vagy arra folyjanak. De én még sosem láttam őket, csak a felhőket, *mindig* a felhőket. Az Avon ege szürke.

A bőrcsónakomat a kerítésnél lévő sárba húztam fel. Erős műanyagból készült a lapos fenéke, maga a csónak igencsak rozszantnak tűnik a katonai járőrhajókhoz képest. De nem bánom, olyan helyekre is elvisz hangtalanul, amiket ők nem látnak. Magam elé toloom Jubileet, le a víz széléhez. Tiltakozva mordul fel, de egy szót sem szól.

– Tudod, a legtöbb ember elbűvölőnek talál. – A fülébe suttogok, remélve, hogy elterelem a figyelmét arról, hogy miképp mászhatna ki ebből. – Egy pillanatra úgy tűnt, hogy te is kedvelsz, Jubilee. – Hallom, hogy dühösen fújtat. Valamiért idegesíti, ha a nevéen szólítják. Rendben. Van még egy módszerem, hogy kibillentsem az egyensúlyából. – Talán csak arra van szükségem, hogy adj egy második esélyt.

Előretolom a bőrcsónakba, és lerúgom az üzemanyagkanna tetejét. A nyers benzin, amit használnunk kell, annyira mérgező, hogy innen is érzem a gőzét, de megragadom a lány gallérját, és lenyomom az arcát a kannához. Méltatlankodva tiltakozik, de közben jó nagyot szív a párából. Eltart néhány másodpercig, mire legyőzi a fájdalmat, és rájön, hogy mit csinálok, de addigra már elég gőzt lélegzett be, és a végtagjai nem mozognak. Megpróbál ellökni, de

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a lába nem engedelmeskedik, és a karomból kicsavarodva nagyot huppan a hajófenéken.

Egy pillanatra összetalálkozik a tekintetünk a halvány fényben. Dühödten néz, miközben küszködik, hogy el ne veszítse az eszméletét. Próbál felkönyökölni. Aztán egyszer csak vége, a feje hátraesik, és koppan a műanyag hajófenéken. Óvatosan előrehajolok, és felhúzom a szemhéját. Már nincs magánál. Iszonyatos fejfájása lesz, ha magához tér, de ez még mindig jobb, mintha fejbe vág-nám. Könnyű nagyobbat ütni a kelleténél, és akkor viszont meghal.

Egy pillanatot sem késlekedek tovább, bebiztosítom a pisztolyomat, az övembe dugom, és elrúgom a csónakot. A bőrcsónak fűrgén, némán siklik a vízen. Nem kockáztathatom meg a fényt, most nem. A hátam mögött a bázis biztonsági személyzetének táncoló fénycsóvái ugyanis azt jelzik, hogy még mindig keresik a beható-lót. Érzésre navigálok. Leveszem az evezőrudat a csónak pereméről, majd gyorsan, halkán a vízbe merítem, előre és oldalra tapogatózva, hogy a csatornában maradjak, ami elvezet a veszélytől.

Mire reflektorokkal végigpásztázzák a kerítésen túli mocsarat, már elég messze leszek ahhoz, hogy ne lássanak. Várom, hogy mikor fonódik egy kéz a bokámra, vagy mikor találkozik a százados ökle a gyomrommal, de ő meg sem mozdul.

Miután elhalkulnak a kiabálások a víz fölött, és már nem látom a távolban a bázis fényeit, megállok. Megkeresem és meggyújtom a lámpásomat. Algával vonjuk be az üveget, így földöntúli zöldesbarnás színezetet kap a fény. Ha a katonák időnként észreveszik a csónakjainkat vagy a jelzőfényeinket, azt hihetik, hogy a rettegett mocsári lidércet látták.

Persze aki már látta az igazi lidércet, az soha nem tévesztené össze a mi lámpásainkkal.